

творително. Постъпихъ въ университета въ Копенхагенъ и тамъ се отличихъ като добъръ ученикъ. Тогава издадохъ нѣколко стихотворения, които подигнаха малко шумъ между обществото. Мнозина видни хора ме зеха подъ свое покровителство; много кжщи се отвориха за мене. Азъ продължавахъ занятията си съ спокойствие, съ радостъ. Не знаехъ още кждѣ ще ме отведатъ тѣ, ала усѣцахъ нужда да се образовамъ. Когато завършихъ наукитѣ, нѣколцина видни люде ме прѣпоръчиха на царя. Азъ получихъ чрѣзъ тѣхното ходатайство една *степендия* за *пжте-*

шествие. Посѣтихъ, прѣзъ 1833 и 1834, Германия, Швейцария, Франция, Италия, изучвайки езика, нравитѣ, поезията и мѣстата, които минавахъ. Сега, ето ме гражданинъ въ Копенхагенъ. Азъ нѣмамъ нито длъжностъ, нито пенсия, но трудътъ ми донесе материално благосъстояние: моитѣ книги се купуватъ добрѣ и азъ благославямъ провидението за пжтищата прѣзъ които то ме водѣ и за сждбата, която то ми създаде.“

Андерсенъ е умрѣлъ въ 1875 година. Неговото име е спечелило голѣма слава и честъ на малкото му отечество — Дания.

Умното куче.

(Истинска историйка — за дѣца и юноши.)

Въ единъ градецъ въ Сѣверна Франция вединъ богатъ и милосърденъ човѣкъ даваше всѣки день, въ едно опрѣдѣлено врѣме, обѣдъ за двадесетъ бѣдни хора. За да не се стѣсняватъ нѣщо бѣднитѣ, когато получаватъ милостинята, богатиятъ наредилъ такъвъ редъ. Въ опрѣдѣления часъ бѣднитѣ люде се явявали прѣдъ портата на богатия и подръпвали връвта на кжщния звънецъ. Въ това врѣме, веднага имъ доносили обѣдъ и имъ го подавали прѣзъ една малка вратичка, та този, който го подавалъ, не можелъ да вижда кой получава обѣда. Едно куче, което живѣло наблизу, забѣлѣжило това и почнало да се явява редовно по врѣме на обѣда, за да получи нѣкоя и друга огризка отъ бѣднитѣ. Ала послѣднитѣ бивали винаги гладни, та много малко оставяли на кучето и то често само подушвало храната безъ да може да вкуси отъ нея. Това накарало кучето да прибѣгне до хитростъ. Единъжъ, когато всичкитѣ бѣдни се наобѣдвали добрѣ и си отишли, гладътъ почналъ да мжчи кучето и то, безъ да мисли много-много, се покатерило по стѣпалата на портата, изправило се на заднитѣ си крака, захапало връвта на звънца и я дрѣпнало добрѣ. Изеднѣжъ малката вратичка,

прѣзъ която подавали ястието, се отворила и невидимъ човѣкъ му поднесълъ блюдо съ вкусна храна. Кучето се наяло както трѣбва. Така постъпвало кучето нѣколко дена, до

като тайната била открита, но всичко това се видѣло на стопанитѣ много чудно; тѣ похвалили хитростта на кучето и го оставили да продължава сѣ тѣй да си получава всѣки день обѣдъ заедно съ другитѣ бѣдни люде.